

Sposób produkcji rolnej w poszczególnych regionach Unii Europejskiej różni się. Inaczej jest ona zorganizowana regionach wschodnich i zachodnich Niemiec. Inaczej w Polsce północno-wschodniej i południowo-zachodniej. Inaczej w Czechach i na Słowacji, gdzie wielkoobszarowe gospodarstwa prowadzą jednocześnie uprawy zbożowe i chów zwierząt. Inaczej na południu Włoch, gdzie w niewielkich, rodzinnych gospodarstwach prowadzona jest uprawa oliwek i winorośli. Chcąc w trzech słowach opisać to zróżnicowanie strukturalne, powiedzieć można, że w regionach Unii Europejskiej inny jest poziom koncentracji, czyli skupienia zasobów niezbędnych do produkcji w największych gospodarstwach; specjalizacji, czyli skupienia produkcji na niewielkiej liczbie produktów i ukierunkowania, czyli skupienia na konkretnym rodzaju produkcji, np. chowie owiec.

Jednocześnie w całej Unii Europejskiej działalności rolniczej przyświeca jednak wspólny cel, jakim jest poprawa wydajności produkcji, bez nadmiernego obciążania środowiska naturalnego. Cel ten określić można inaczej jako zrównoważoną intensyfikację produkcji. W ramach tego projektu zmierzymy na ile rolnicy w poszczególnych regionach zbliżali się do realizacji tego celu, a także czy to w jaki sposób zorganizowana była produkcja rolna ułatwiało lub utrudniało jego osiągnięcie. Oddziaływanie to może mieć również charakter pośredni, dlatego regiony UE podzielimy na podobne pod względem uwarunkowań strukturalnych grupy, a następnie sprawdzimy czy w grupach tych o realizacji celu zrównoważonej intensyfikacji decydują te same czynniki, takie jak postęp technologiczny, kapitał ludzki, polityka rolna itp. Może na przykład okazać się, że w regionach o mniejszej koncentracji, czyli tam gdzie produkcja prowadzona jest głównie w niewielkich gospodarstwach rodzinnych, ważniejszym czynnikiem jest kapitał ludzki, podczas gdy w regionach, gdzie dominują gospodarstwa wielkoobszarowe, sukces strategii zrównoważonej intensyfikacji zależy w większym stopniu od inwestycji w nowoczesne technologie.

Wnioski tego typu stanowią cenną wskazówkę dla polityków, wdrażających w Unii Europejskiej wspólną politykę rolną. Pozwalają one na konstrukcję narzędzi wsparcia lepiej dopasowanych do specyficznych potrzeb poszczególnych regionów. W ten sposób kraje i regiony Unii Europejskiej przyczynią się w jeszcze większym stopniu do realizacji globalnych celów zwiększania produkcji żywności, przy jednoczesnym ograniczeniu presji na środowisko naturalne. Taką strategię rozwoju rolnictwa wymusza rosnąca populacja globu, której wyżywienie należy do jednego z największych wyzwań XXI w. Podobnie z resztą jak ograniczenie presji na środowisko naturalne, generowanej przez produkcję rolną. Projekt ten stanowi zatem także odpowiedź na te problemy.